

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **COOP Jednota Trenčín, spotrebné družstvo**, se Mierové námestie 19, Trenčín, Slovenská republika, zast. JUDr. Ľubomírom Vankem, advokátem se sídlem Bratislavská 3004/2, Hodonín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2016, č. j. 16321/16/5100-41458-711233,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště v Uherském Hradišti (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 10. 2015, č. j.1631997/15/3309-80542-701264

(dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl zamítnut návrh žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce (dále také „návrh žalobce“). Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním podaným dne 20. 10. 2015, které bylo rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 4. 2016, č. j. 16321/16/5100-41458-711233 (dále jen „druhostupňové rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí jím bylo potvrzeno.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhá zrušení druhostupňového, jakož i prvostupňového rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá nedostatečné zjištění stavu věci a nesprávné vyhodnocení shromážděných důkazů žalovaným. Správce daně, potažmo žalovaný, bez právního a logického základu tvrdí, že z předložené kupní smlouvy nevyplývá, že jejím předmětem bylo i jiné než potravinářské zboží, a tak nesprávně presumuje neoprávněnost nároku žalobce. Zasahuje tím do jeho vlastnického práva a práva na spravedlivý proces. Ze smluvního závazku žalobce dodávat potravinářské zboží v dohodnuté kvalitě nelze vyvodit závěr, že předmětem kupní smlouvy jsou pouze potravinářské výrobky. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce směřující do závěru správce daně o zániku výhrady vlastnického práva žalobce sjednaného v kupní smlouvě z důvodu odstoupení žalobce od kupních smluv. Správní orgány tvrdí, avšak nedisponují jednoznačným zjištěním, že v rozhodném období nakupovala společnost V.O.J.E.T.A.M. spol. s r.o. (dále jen „daňový subjekt“) zboží stejného druhu i od jiného dodavatele než od žalobce. Správce daně účelově používá z trestního spisu důkazy vyňaté z kontextu. V rozporu s právním řádem a judikaturou přičítá nesplnění povinností daňového subjektu k tíži žalobce a toto používá jako stěžejní důvod zamítnutí žádosti žalobce. Vzhledem k tomu, že bylo možné vyvodit, že zboží odličovací tampony Skin Care Maxi dodal daňovému subjektu jediné žalobce, správní orgány měly bezodkladně toto zboží žalobci vydat. Správní orgány nepřihlíží k důkazům jednoznačně prokazujícím vlastnické právo žalobce k předmětným movitým věcem, jejich důkazní hodnotu svévolně snižují oproti jiným důkazům a bezdůvodně od žalobce požadují produkování dalších důkazů nad rámec předpokládaný zákonem.

V rámci dalších informací, které žalobce označuje jako rozhodné, poukazuje na zřejmou nepodloženost a nedůvodnost úkonu správce daně – není zřejmé, na základě čeho vykonal zajištění majetku daňového subjektu, když ani 24. 10. 2014 (jak vyplývá z Výzvy k poskytnutí informace správci daně adresované Policii ČR) neměl k dispozici daňové doklady, na základě kterých by mohl vykonat daňovou kontrolu, vyrobit daňový nedoplatek a přistoupit k zajištění věci daňového subjektu. Z trestního spisu vedeného v rámci trestního řízení proti daňovému subjektu vyplývá, že se ve skladu daňového subjektu nacházel majetek žalobce; nebyl zabezpečen důkaz o tom, že by tam dodal zboží jiný subjekt. V rámci trestního řízení bylo prokázáno vlastnické právo žalobce k movitým věcem nacházejícím se ve skladu daňového subjektu.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v rámci svého vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a správní spis. Poukazuje na zásadu volného hodnocení důkazů, v souladu s níž bylo v rozhodnutích správních orgánů řádně uvedeno, z jakého důvodu nemají vlastnické právo žalobce ke zboží za prokázané a o které důkazy opřely svá zjištění. Žalobce byl vázán povinností prokázat, že mu svědčí vlastnické právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce. Z jím předloženého důkazu – rámcové kupní smlouvy – nelze bez dalšího dovodit vlastnické právo ke zboží uvedenému v soupisu věcí. Důvodem zamítnutí jeho návrhu tak nebyla ani skutečnost odstoupení od smlouvy, ani zpochybnění existence výhrady vlastnického práva, ani nevedení skladové evidence daňovým subjektem, nýbrž neprokázání jeho vlastnického práva k sepsanému zboží.

Nelze tvrdit, že správní orgány bez dalšího přijaly závěr, že sepsané zboží bylo řádně dodáno jiným dodavatelem než žalobcem. Napadené rozhodnutí jen konstatuje, že na základě zjištění týkajících se dalšího dodavatele daňového subjektu ohledně stejného druhu zboží jako je zboží sepsané nelze jednoznačně určit dodavatele sepsaného zboží. Žalobce neprokázal vlastnické právo k veškerému sepsanému zboží, tedy ani k odličovacím tamponům Skin Care Maxi. Pouhá skutečnost, že zboží stejného druhu nebylo dodáno také jiným dodavatelem, nemůže vést automaticky k závěru, že má být vydáno žalobci. Trestní řízení je řízením odlišným od řízení daňového – v daňovém řízení bylo povinností žalobce prokázat své tvrzení; pro daňové řízení je nerozhodné, zda je trestní řízení ukončeno a s jakým výsledkem. Navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

Žalobce ve své replice opakuje argumentaci uvedenou v žalobě. Dle něj byly stejné důkazy žalovaným hodnoceny odlišně vždy ve prospěch a na podporu jeho tvrzení. Nelze se spokojit s pouhým tvrzením, že žalobce neprokázal vlastnické právo k movitým věcem, když podle názoru žalobce toto jednoznačně prokázano bylo. Naopak žalovaný bez dalšího přijal závěr, že některé zboží bylo dodáno třetím subjektem, a to pouze na základě faktur bez dodacích listů či dalších důkazů doručení zboží prokazujících. Žalovaný svým jednáním nad zákonem přípustnou míru zavazuje žalobce k prokázání vlastnického práva, když předložením listinných důkazů (kupní smlouva a faktury s dodacími listy, mezinárodní nákladní list a přejímka zboží) nepovažuje vlastnické právo žalobce za dostatečně prokázané.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů. Vzhledem ke splnění zákonných podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** a napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové rozhodnutí, bylo vydáno v souladu se zákonem.

Předmětem sporu je otázka, zda žalobce ve správním řízení předloženými důkazními prostředky dostatečně prokázal, že je vlastníkem zboží, jehož vyloučení z daňové exekuce se návrhem podaným u správce daně domáhal.

Žalobce podal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce v souladu s § 179 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „daňový řád“). Podle tohoto ustanovení správce daně rozhodnutím vyloučí po nařízení daňové exekuce na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce.

Podle § 179 odst. 4 daňového řádu osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a které nejsou příjemci exekučního příkazu, mohou své právo uplatnit návrhem u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se o tom, že na jejich majetek byla nařízena daňová exekuce, dozvěděly, nejdéle do zahájení dražebního jednání; pokud tento majetek není předmětem dražby, tak nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 178/2016 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), „[ú]čelem § 179 daňového řádu je tedy poskytnout ochranu třetím osobám, odlišným od dlužníka, jejichž majetek byl neprávem postižen daňovou exekucí. K vyslovení nepřipustnosti daňové exekuce ohledně určitého majetku může správce daně přistoupit jak z moci úřední, tak na návrh.“ Z uvedených ustanovení vyplývá, že klíčové pro uplatnění návrhu na vyloučení věcí z daňové exekuce jsou následující skutečnosti – a) nařízení daňové exekuce, b) postižení majetku navrhovatele, c) znalost příslušného správce daně. Tyto tři skutečnosti musí navrhovatel nutně vědět k tomu, aby mohl řádně uplatnit své právo na vyloučení majetku z exekuce. Pro správné zhodnocení posuzované věci je klíčová podmínka pro uplatnění návrhu uvedená pod písm. b) – existence postiženého majetku a jeho specifikace. Navrhovatel musí být schopen přesně uvést, jaký jeho majetek a v jakém rozsahu je postižen exekucí, resp. k vyloučení majetku z exekuce musí doložit vlastnické právo k tomuto majetku, tedy právo nepřipouštějící provedení exekuce. Tomu odpovídá povinnost správce daně, který může z exekuce vyloučit pouze takový majetek, který navrhovatel výslovně označí a u něhož právo nepřipouštějící provedení exekuce doloží.

Žalobce byl tedy povinen tvrdit a prokázat, že mu svědčí právo k majetku, které nepřipouští provedení exekuce. Byl to totiž žalobce, který se návrhem podaným u správce daně dožadoval práv, která mu dle jeho tvrzení náleží. Aby mu mohla být tato práva přiznána, musel by prokázat existenci toho, co tvrdí. Jak vyplývá z § 92 odst. 3 daňového řádu, žalobce je povinen prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět ve svých podáních (tj. také v návrhu na vyloučení majetku z exekuce).

Dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu by to pak byl správce daně, kdo by prokazoval skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobcem. Aby tak mohl učinit, musely by mu být nejprve takové, formálně bezvadné, doklady ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu žalobcem předloženy.

Provedenou revizí správního spisu bylo soudem zjištěno, že žalobce podal dne 10. 10. 2014 u správce daně návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 9. 10. 2014, evidovaný pod č. j. 1717178/14, v jehož textu se odvolává na kupní smlouvu ze dne 3. 6. 2013, faktury č. 528130070 až 528130118 a faktury č. 528140001 až 528140015 a k nim se vztahující dodací listy. Správci daně však společně s návrhem dodal toliko kupní smlouvu ze dne 3. 6. 2013. V návaznosti na toto podání byl výzvou ze dne 7. 11. 2014, č. j. 1833238/14, správcem daně vyzván mimo jiné k doplnění svého návrhu o podklady osvědčující jeho právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce dle protokolů o soupisu věcí. Žalobce na tuto výzvu reagoval podáním adresovaným správci daně dne 5. 12. 2014, evidovaným pod č. j. 1927949/14. Mezi přílohami zaslanými správci daně spolu s tímto podáním však nebyl žádný doklad ve smyslu podkladů osvědčujících jeho právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce dle protokolů o soupisu věcí. Žalobce správci daně doložil pouze tabulku uvádějící přehled faktur, částek k úhradě, dodacích listů, čísel CMR a informací o úhradě plateb daňovým subjektem ve vztahu k žalobci. Lze tak shrnout, že i přes výzvu správce daně žalobce nedoložil kromě kupní smlouvy ze dne 3. 6. 2013 žádný z dokladů, které ve svém návrhu jako důkazy označuje (faktury a k nim se vztahující dodací listy), ani jiný doklad, který by mohl sloužit jako důkaz o existenci jeho vlastnického práva k tvrzenému majetku. Žalobní tvrzení, že žalobce ve správním řízení předložil veškeré faktury a dodací listy, se jednoduše nezakládá na pravdě. Správci daně, potažmo žalovanému, tak při posuzování oprávněnosti žalobcova návrhu nezbývalo, než vycházet toliko z předložených podkladů, tj. primárně z kupní smlouvy ze dne 3. 6. 2013. Tabulku uvádějící přehled faktur, částek k úhradě, dodacích listů, čísel CMR a informací o úhradě plateb totiž nelze nijak přiřadit k jednotlivým výrobkům, které byly v rámci exekuce sepsány.

V hodnocení kupní smlouvy ze dne 3. 6. 2013 se soud plně ztotožňuje se správcem daně, potažmo s žalovaným. Kupní smlouva ze dne 3. 6. 2013 (dále jen „rámcová smlouva“) je koncipována jako rámcová kupní smlouva s realizací dodávek na základě jednotlivých objednávek. V jejím těle není specifikován druh zboží, ke kterému se předmět smlouvy vztahuje. Dle čl. I. odst. 1 rámcové smlouvy má být zboží specifikováno v Nabídkovém listě, tvořícím neodmyslitelnou součást rámcové smlouvy. Nabídkový list však nebyl žalobcem předložen. Z textu rámcové smlouvy, který měly správní orgány, potažmo soud, k dispozici, tak nelze o druhu sjednaného zboží vyvodit nic jiného, než že mezi smluveným zbožím je i zboží potravinářského charakteru. Vyplývá tak z čl. III odst. 1 rámcové smlouvy, který hovoří o požadované kvalitě potravinářských výrobků.

Nelze tak přisvědčit námitce žalobce o účelovém soustředění pozornosti správce daně na čl. III. odst. 1 rámcové smlouvy, jeho vytržení z kontextu kupní smlouvy a následném nesprávném tvrzení, že z rámcové smlouvy nevyplývá, že by jejím předmětem bylo i jiné než potravinářské zboží. Jak bylo uvedeno výše, druh zboží, jehož se rámcová smlouva týká, není v této smlouvě nikterak specifikován. Z textu smlouvy se lze domnívat, že dodávaným

zbožím mělo být i zboží potravinářské. Soupis movitých věcí provedený správcem daně, stejně jako návrh žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce, se však k potravinářským výrobkům nijak nevztahují. Konkretizace (byť pouze částečná) tohoto zboží v rámcové smlouvě je tak pro posouzení návrhu žalobce irelevantní.

Na hodnocení správních orgánů rozhodně nelze nahlížet tak, že by bez dalšího zkonstatovaly, že sjednaným druhem zboží byly výlučně potravinářské výrobky, a proto rámcová smlouva neprokazuje vlastnické právo žalobce k posuzovanému zboží. Správní orgány pouze nebyly z textu smlouvy s to zjistit, zda se rámcová smlouva vztahuje právě na zboží pojaté do soupisu movitých věcí provedeném správcem daně. Rámcová smlouva ve znění, v jakém byla žalobcem předložena, nevypovídá nic o tom, že by se její předmět měl týkat zboží uvedeného v soupisu. A vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil jiný relevantní důkaz, který mohl jeho vlastnictví k sepsaným movitým věcem prokázat, nelze správním orgánům vytýkat, mají-li tvrzení žalobce za neprokázané. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že ze smluvního závazku žalobce dodávat potravinářské zboží v dohodnuté kvalitě nelze vyvodit závěr, že předmětem kupní smlouvy jsou pouze potravinářské výrobky. Žádný takový závěr však z rozhodnutí správních orgánů nevyplyvá.

Správce daně v prvostupňovém rozhodnutí, stejně jako žalovaný na několika místech v napadeném rozhodnutí uvádí, že návrhu žalobce nebylo vyhověno právě a jen proto, že neprokázal vlastnické právo k sepsanému zboží. Tento důvod byl jediným důvodem zamítnutí návrhu žalobce. Řízení bylo správcem daně zahájeno na základě návrhu a bylo na navrhovateli, aby správci daně prokázal, že je vlastníkem předmětných věcí. K závěrům správce daně, potažmo žalovaného, pak přispěly některé další indicie správními orgány zjištěné, které taktéž nenapovídaly oprávněnosti návrhu žalobce. Tyto však byly jen dalšími indiciemi potvrzujícími závěr správních orgánů o zamítnutí žalobcova návrhu. Je potřeba zdůraznit, že primárním důvodem zamítnutí návrhu bylo to, že žalobce neprokázal své vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z exekuce se domáhal.

Ochrana vlastnického práva je zcela jistě jedním ze základních ústavních mantinelů, který se projevuje i v exekučním řízení bez ohledu na to, zda se jedná o soudní nebo daňovou exekuci. V rámci soudních exekucí se projevuje možností podat excindační žalobu a v rámci daňové exekuce povinností správce daně vyloučit buď na návrh, nebo z moci úřední, rozhodnutím z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštět provedení exekuce. Řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce by tak mělo probíhat vždy s ohledem na právo navrhovatele na ochranu jeho majetku a veškerá interpretace a aplikace právních předpisů by měla směřovat k posílení ochrany vlastnického práva třetích osob.

Pro posuzované správní řízení však stále platí, že bylo zahájeno na návrh a tudíž je v otázce důkazního břemene nutno postupovat podle § 92 daňového řádu. Tvrdí-li žalobce ve svém návrhu existenci vlastnictví k předmětnému majetku, musí primárně toto své vlastnické právo prokázat. Předložil-li by žalobce správci daně důkazy prokazující jeho tvrzení, mohl by se soud podrobněji zabývat otázkou, zda závěr žalovaného o tom, že žalobce neprokázal své vlastnické právo, obстоjí či nikoli. Ze správního spisu je však zřejmé, že jedinou relevantní listinou předloženou žalobcem, která by mohla o jeho vlastnictví k tvrzenému majetku svědčit, byla právě a pouze rámcová kupní smlouva. Vzhledem k tomu, že tato neobsahuje

specifikaci zboží, jehož se týká a vzhledem k tomu, že žalobcem nebyly předloženy ani přílohy této smlouvy, které takovou specifikaci mají poskytnout, ani jiné doklady o jeho vlastnickém právu k sepsanému majetku, nezbyvá pak správním orgánům, potažmo soudu než označit důkazy předložené žalobcem jako nedostatečné k prokázání jeho tvrzení.

Hodnocení tohoto listinného důkazu provedené v prvostupňovém rozhodnutí na str. 2 a 3 a v napadeném rozhodnutí na str. 3 a závěry z nich vyplývající (prvostupňové rozhodnutí – viz str. 4, napadené rozhodnutí – viz str. 4) jsou dle názoru soudu uvedeny zcela jasně, srozumitelně a logicky, přičemž je z nich zcela zřejmé, z jakého důvodu správní orgány nepovažují za dostatečně prokázané skutečnosti rozhodné pro vyhovění návrhu žalobce. Žalobce i přes výzvu správce daně nepředložil v průběhu celého správního řízení listiny, na které se odvolává jeho návrh, potažmo rámcová kupní smlouva. Naproti tomu v odvolání a následné žalobě napadá úkony správce daně, které přímo nesouvisí s předmětným řízením, odkazuje se na trestní řízení, které s předmětem této věci souvisí pouze nepřímo, a namítá nedostatečné prokázání skutečností tvrzených správními orgány. Byl to ovšem žalobce, kdo měl svá tvrzení prokázat.

K posledně uvedenému soud uvádí, že skutečnosti tvrzené správními orgány, u nichž žalobce namítá nedostatečné prokázání, sloužily pouze jako podpůrné argumenty napadených rozhodnutí. Nebylo povinností správce daně prokazovat opak žalobcových tvrzení. Pro jeho rozhodnutí bylo stěžejní to, že žalobce dostatečně neprokázal své vlastnické právo k sepsanému majetku. V jeho prospěch pak navíc nesvědčily další indicie uváděné správcem daně (k tomu viz dále). Tyto jen podpořily vyslovený závěr o tom, že nebyla postavena najisto existence vlastnického práva žalobce k majetku stiženému exekucí.

K vypořádání dalších žalobních námitek proto soud souhrnně předesílá, že velká část z nich (jako např. námitka co do závěru správce daně o zániku výhrady vlastnického práva z důvodu odstoupení žalobce od kupní smlouvy, neprokázání správními orgány faktického dodání zboží daňového subjektu jiným dodavatelem, nedůvodné zajištění majetku daňového subjektu správcem daně, odkaz na výsledky trestního řízení) směřuje právě do takových skutečností a závěrů správních orgánů, které nebyly nosnými důvody napadeného rozhodnutí. Jejich zpochybněním či vyvrácením by proto žalobce nemohl dosáhnout jiného výsledku správního řízení (a tudíž ani zrušení napadeného rozhodnutí). Jediná otázka relevantní pro posouzení, zda rozhodnutí správních orgánů byla vydána v souladu se zákonem, je otázka, zda bylo žalobcem prokázáno jeho vlastnické právo k sepsanému majetku, tedy jeho právo nepřipouštějící provedení exekuce.

Žalobcem namítané nesprávné posouzení účinků odstoupení od kupních smluv správcem daně a nedostatečné vypořádání s ním související odvolací námitky žalovaným soud neshledává jako podstatné pro posouzení zákonnosti správních rozhodnutí. Z obou těchto rozhodnutí jasně vyplývá, že žalobcově návrhu nebylo vyhověno právě pro neunesení jeho důkazního břemene. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal své vlastnické právo k sepsanému majetku, je nadbytečné posuzovat účinky výhrady vlastnického práva a odstoupení od smlouvy na vlastnictví k blíže neurčenému zboží, které je zakoupeno na základě rámcové smlouvy. V řízení totiž nebylo prokázáno, že by takovým zbožím bylo právě zboží, jehož vyloučení z exekuce se žalobce domáhal. I v případě, kdy by správní orgány

učinily nesprávný úsudek ohledně těchto právních institutů, nemohl by mít takový úsudek vliv na zákonnost rozhodnutí v situaci, kdy žalobce nenaplnil první nutnou podmínku pro vyhovění jeho návrhu – neprokázal vlastnictví k sepsanému majetku. Žalobce neprokázal, že by posuzované zboží bylo zakoupeno od žalobce na základě rámcové smlouvy, proto je interpretace institutů obsažených v této smlouvě takřka lhotejná.

Stejně tak je třeba odmítnout žalobní námitku směřující do tvrzení správních orgánů, že v rozhodném období daňový subjekt nakupoval zboží stejného druhu jako zboží uvedené v soupisu i od jiného dodavatele než žalobce. K tomuto tvrzení správní orgány dle žalobce nedisponují jednoznačným zjištěním, i přesto svůj závěr považují za postavený na jisto. I k této námitce je předně nutno uvést, že žalobce je tím, kdo byl povinen prokázat, co tvrdí. Žalobce byl tím, kdo určil rozsah skutečností následně podrobených přezkumu a hodnocení správními orgány. V prvním kroku v rámci dokazování tak žalobce měl správnímu orgánu předložit konkrétní listiny na podporu svých tvrzení. Neučiní-li tak, správní orgán nebyl povinen dokazovat žalobci opak, či nesprávnost nebo nepravdivost jeho tvrzení. Samotná rámcová smlouva nemůže být dokladem o vlastnickém právu žalobce k sepsanému majetku. Na její ujednání mají navazovat další úkony učiněné oběma smluvními stranami. O těchto úkonech (fakturách, dodacích listech) se sice žalobce zmiňoval, nicméně nepředložil je. Správce daně měl za této situace dostatečný důvod pro to, aby bez dalšího žalobcův návrh zamítl pro neunesení důkazního břemene. Správce daně tak učinil s tím, že svůj závěr doplnil o další indicie svědčící v neprospěch žalobce – jednou z takových indicí bylo právě zjištění správce daně o existenci obchodního vztahu daňového subjektu s jinou osobou, než se žalobcem, jehož předmětem byla dodávka zboží stejného druhu. Správní orgán není povinen dokazovat uskutečnění konkrétní dodávky konkrétně určeného zboží daného druhu. Tato skutečnost totiž není rozhodná pro rozhodnutí ve věci. Míra skutečností zjištěných a osvědčených správcem daně je dostatečná pro podporu jím učiněného závěru o tom, že se žalobci nepodařilo dostatečně prokázat vlastnické právo k danému konkrétně určenému zboží. Vzhledem ke skutečnostem zjištěným správcem daně totiž mohl být vlastníkem tohoto zboží i jiný subjekt než žalobce.

Skutečnost, že daňový subjekt nevedl skladovou evidenci tak, aby bylo zboží specifikováno dle jednotlivých dodavatelů, stejně jako skutečnost, že neskladoval zboží stejného druhu od různých dodavatelů odděleně, nebyla správcem daně přičtena k tíži žalobce, jak je nesprávně uvedeno v další z žalobních námitek. Správce daně tímto poukázal pouze na skutečnost, že ani přes pasivitu žalobce (nepředložení jím uváděných listin) nemohlo být jeho vlastnické právo k sepsanému majetku prokázáno jinak. Správce daně pouze uvedl, že ani evidence povinného subjektu nemohla přispět k objasnění toho, kdo byl dodavatelem sepsaného zboží. Jedná se tedy o další skutečnosti, které nehovořily ve prospěch žalobce a nemohly tak podpořit jeho tvrzení o existujícím vlastnickém právu k předmětnému majetku, nijak mu však nepřitížily. Tyto závěry však byly správními podrobně popsány v prvostupňovém rozhodnutí na str. 5 a v napadeném rozhodnutí na str. 4. Námitka žalobce o tom, že se jednalo o stěžejní důvod zamítnutí jeho návrhu, je zcela neopodstatněná a nedůvodná.

Vytýká-li žalobce správci daně, že mu bezodkladně nevrátil zboží – odličovací tampony Skin Care Maxi, když v prvostupňovém rozhodnutí neuvedl dalšího dodavatele tohoto zboží,

jeho námitka není opodstatněná, jelikož stále platí, že důvodem odmítnutí jeho návrhu, bylo to, že žalobce neprokázal jím tvrzené výhradní vlastnické právo k tomuto zboží. Předložená rámcová smlouva jako takový doklad bez dalšího sloužit nemůže. Z rámcové smlouvy nelze dovodit, že toto zboží bylo zakoupeno od žalobce, že by nebylo žalobci zapláceno, že by v případě tohoto zboží bylo odstoupeno od kupní smlouvy apod. Samotná rámcová smlouva bez doložení jednotlivých faktur a dodacích listů jednoduše o konkrétním zboží nevypovídá nic.

Pro správné posouzení napadeného rozhodnutí a řízení jemu předcházejícího také není relevantní průběh a výsledek trestního řízení, na které žalobce svými námitkami odkazuje. Proběhnuvší správní řízení je řízením zcela odlišným zejména v tom, že odvisí od aktivity žalobce co do tvrzení a průkaznosti předkládaných důkazů. Jak už soud zmiňoval výše, okruh následně posuzovaných skutečností ve správním, resp. daňovém řízení, určuje žalobce. Na závěru správních orgánů založených na skutečnosti, že žalobce neprokázal klíčové tvrzení uvedené v návrhu, s nímž se soud zcela ztotožňuje, nemůže nic změnit průběh, okolnosti, či výsledek jiného trestního či správního řízení (proces zajištění majetku daňového subjektu zpochybňovaný žalobcem se týká zcela odlišné daňové věci, která taktéž není předmětem nyní prováděného přezkumu).

Lze tedy shrnout, že z žalobcem předložených důkazů vyplývá existence obchodního vztahu mezi daňovým subjektem a žalobcem, a to na základě rámcové smlouvy a předložených dokladů o přijatých platbách. Žalobce sice označuje jím předložené důkazy za vyčerpávající a jednoznačně prokazující jeho vlastnické právo k předmětným movitým věcem, soud však považuje za nutné zdůraznit, že správci daně nebyly žalobcem předloženy ani faktury s dodacími listy a potvrzeními o převzetí zboží daňovým subjektem, ani mezinárodní nákladní list, ani příjemka zboží, ačkoliv se na ně žalobce odvolává. Lze připustit, že z rámcové smlouvy (stejně jako z výpisů z účtů) vyplývá existence obchodního vztahu mezi žalobcem a daňovým subjektem, nikoliv však vlastnictví k majetku uvedenému v soupisu provedeném správcem daně. Proto i soud dospěl k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, když neprokázal, že je vlastníkem tohoto zboží.

Soud nezpochybňuje rámcovou smlouvou sjednanou výhradu vlastnického práva ani skutečnost žalobcova odstoupení od dílčích kupních smluv. Hodnocení těchto právních institutů ani není pro projednávanou věc relevantní, jelikož pro vyhovění návrhu žalobce na vyloučení zboží z exekuce nebyla splněna primární, klíčová podmínka, a to prokázání, že žalobci svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce.

VI. Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na výše učiněné závěry vyplývající ze zjištěného skutkového stavu soud uzavřel, že žalobce nesplnil podmínku, pro kterou by jeho návrhu na vyloučení zboží z exekuce mohlo být vyhověno, když neprokázal, že mu svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce. Proto nebylo možno jeho návrhu na vyloučení zboží z exekuce vyhovět.

Krajský soud proto neshledal podanou žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodoval soud v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č.j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu